

Arrest

nr. 234 895 van 6 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 3 januari 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2018 dient verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, bij de Nederlandse autoriteiten een aanvraag in voor een visum C (kort verblijf) voor familiaal bezoek.

Op 31 januari 2018 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd. Het visum geldt voor meerdere binnenkomsten en is geldig van 31 januari 2018 tot 17 maart 2018 en dit voor een duur van 30 dagen.

Op 22 februari 2018 komt verzoeker via Schiphol Amsterdam de Schengenzone binnen.

Op 25 september 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn tante, M., O., G.

Op 2 januari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 25.09.2019 werd ingediend door:

Naam: M. (...) Voorna(a)m(en): K. H. (...) Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1995 Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.09.2019 gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde M., O., G. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Surinaams paspoort op naam van betrokkene met een visum type C afgegeven door de Nederlandse Ambassade in Suriname met inreisstempel in Amsterdam op 22.02.2018.

- Geldstortingen van de referentiepersoon aan een derde persoon in Suriname dd. 18.05.2016, 01.07.2016, 26.04.2017, 24.09.2017 en aan betrokkene dd. 06.01.2018 en 30.01.2018. Voor zover deze betalingen, waarvan slechts twee verzonden zijn aan betrokkene, dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient te worden vastgesteld dat deze stortingen op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Uit het administratieve dossier blijkt bovendien dat betrokkene op het ogenblik van zijn visumaanvraag bij de Nederlandse Ambassade in Paramaribo in januari 2018, verklaarde dat hij in Suriname een medisch of paraledissch beroep uitoefende en tewerkgesteld was bij de “H. B. N. (...)” in Paramaribo.

- Loonfiches van de referentiepersoon voor de periode augustus – november 2019. Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene.

Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het

gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 26.09.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 26.09.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. (...)"

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat verzoeker op 8 februari 2020 een tweede aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn tante, M., O., G.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat verzoeker op 8 februari 2020 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn tante, M., O., G.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van de eerste aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 2 januari 2020 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over verzoekers verblijfsaanvraag. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat zij opnieuw door verzoeker werd gevat. Het indienen van een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, benadrukt de advocaat van verzoeker ter terechtzitting dat het belang behouden blijft omdat er nog geen positief antwoord is gekomen op de tweede aanvraag tot gezinshereniging. Hij benadrukt dat verzoeker dan ook alle belang heeft bij de sanctionering van de bestreden beslissing gezien de manifest foutieve interpretatie van het begrip "ten laste" wat riskeert door te werken naar de nog te nemen nieuwe beslissing.

De vernietiging van de op 2 januari 2020 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij opnieuw een standpunt moet innemen over verzoekers verblijfsaanvraag. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat zij opnieuw door verzoeker werd gevat.

Indien verzoeker ten gevolge van zijn tweede aanvraag gezinshereniging opnieuw een negatieve beslissing zou ontvangen en indien hij van mening is dat het begrip "ten laste" foutief werd ingevuld door de verwerende partij staat het hem vrij om in rechte tegen deze beslissing op te treden.

Er worden geen elementen aangevoerd die zouden wijzen op een belang in hoofde van verzoeker.

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate waarin het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3. Onderzoek van het beroep in de mate waarin het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2.2.2. NOPENS HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

2.2.2.1. ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ART. 74/13 VREEMDELINGENWET IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

8.

De gemachtigde betoogt in de bestreden beslissing dat "wel degelijk rekening werd gehouden met art. 74/13 van de Wet van 15.12.1980".

De gemachtigde overweegt dat betrokkene niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en dat het gezinsleven derhalve "niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel zou mogen genomen worden".

Anderzijds stelt de gemachtigde dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist.

Allereerst missen de overwegingen feitelijke grondslag. Verzoeker leeft in België reeds geruime tijd in bij zijn tante en is van diens onderhoud afhankelijk (cfr. supra), hetgeen genoegzaam blijkt uit het dossier. Verzoeker vormt met zijn nonkel aldus wel een kerngezin en de afhankelijkheidsrelatie op Belgisch grondgebied kan redelijkerwijze niet worden betwist.

De bestreden beslissing is aldus gestoeld op onjuiste feitelijke overwegingen derwijze een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet i.u.o. de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen. En zelfs indien verzoeker niet tot het kerngezin van de referentiepersoon zou behoren en t.o.v. laatstgenoemde niet in een afhankelijkheidsrelatie zou staan, kan daaruit niet ipso facto worden afgeleid dat art. 74/13 Vreemdelingenwet niet toepasselijk zou zijn. Overeenkomstig art. 74/13 dient rekening te worden gehouden met het "gezins- en familieleven".

De notie "gezins- en familieleven" in de zin van art. 74/13 Vreemdelingenwet is ruimer dan de notie van het gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM terwijl de gemachtigde lijkt te stellen dat, aangezien de relatie van verzoeker met zijn nonkel niet binnen de scope van art. 8 EVRM valt, art. 74/13 Vreemdelingenwet derhalve niet geschonden kan zijn.

Deze overweging c.q. redenering is aldus strijdig met art. 74/ 13 Vreemdelingenwet aangezien de gemachtigde aldus (minstens impliciet) stelt dat hij enkel gehouden is rekening te houden met het gezinsleven in de zin van art. art. 8 EVRM."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt sedert geruime tijd bij zijn tante in België te leven en van haar afhankelijk te zijn voor zijn onderhoud. Hij stelt te behoren tot het kerngezin van zijn oom en tante waardoor de afhankelijkheidsrelatie niet betwist kan worden. Hij vervolgt dat de notie "gezins- en familieleven" in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan de notie van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging conform artikel 47/1-2° van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Dit artikel luidt als volgt (eigen vetschrift):

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Verzoeker dient derhalve te voldoen aan de voorwaarde aangaande het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

In de bestreden beslissing motiveert het Bestuur hieromtrent als volgt:

(...)

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, kan het Bestuur het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon niet vaststellen. Verzoeker, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft volledig in gebreke een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken.

Aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet motiveert de bestreden beslissing als luidt:

(...)

Aangezien verzoeker niet afdoende heeft aangetoond deel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst of er deel te hebben uitgemaakt van dat gezin, toont hij niet aan te voldoen aan de voorwaarde om een verblijf van meer dan drie maanden te bekomen in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Zij toont verder niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enige middel is niet ernstig."

3.3.1. In de mate dat verzoeker de schending opwerpt van de motiveringsplicht uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt gewezen op het volgende. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*. Daarnaast wordt rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van verzoeker, zodat dit gezinsleven niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou mogen worden genomen. Er wordt vermeld dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie van verzoeker ten opzichte van de referentiepersoon wordt betwist. De verwerende partij stelt dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De bestreden beslissing vermeldt ook dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België en ook geen medische problematiek.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een concrete afweging maakt. Deze bepaling weerspiegelt in die zin onder meer artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan

slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Verzoeker voert aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing feitelijke grondslag missen. Hij werpt op dat hij in België al geruime tijd bij zijn tante leeft en van haar onderhoud afhankelijk is. Dit blijkt volgens verzoeker genoegzaam uit het dossier. Verzoeker werpt op dat hij met zijn oom wel een kerngezin vormt en de afhankelijkheidsrelatie op het Belgisch grondgebied niet redelijkerwijze kan worden betwist.

Dat verzoeker bij zijn tante en oom inwoont wordt niet betwist. Daarnaast laat verzoeker gelden dat hij van zijn tante afhankelijk is voor zijn onderhoud. Het enkele feit van samen te wonen op hetzelfde adres en de mededeling afhankelijk te zijn volstaat niet om aannemelijk te maken dat er sprake is van een werkelijke afhankelijkheidsrelatie in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat hij *“een volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat (hij) (...) ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon”* en *“(n)ergens uit het dossier blijkt dat (hij) (...) daar niet toe in staat zou zijn.”*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze met zijn gezins- en familielevens rekening werd gehouden.

Daarnaast voert verzoeker aan dat zelfs indien hij niet tot het kerngezin van de referentiepersoon zou behoren en hij niet in een afhankelijkheidsrelatie zou staan ten opzichte van de referentiepersoon daaruit niet kan worden afgeleid dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn. Verzoeker benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met het “gezins- en familielevens”.

Het gegeven dat de gemachtigde vaststelde dat verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon en hij niet in een afhankelijkheidsrelatie tot de referentiepersoon staat betekent niet dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wel integendeel, uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met het gezins- en familielevens van verzoeker.

Verzoeker werpt op dat de notie “gezins- en familielevens” in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan de notie van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker onderbouwt zijn betoog niet. Het loutere gegeven dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met het gezins- en familielevens van verzoeker, maar vervolgens concludeerde dat dit gezins- en familielevens *“een bevel aan betrokkene niet in de weg (staat)”* betekent nog niet dat de gemachtigde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Verzoeker betwist niet dat er *“geen sprake (is) van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”* Verzoeker maakt evenmin gewag van kinderen die buiten België zouden verblijven.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

3.3.4. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat huidig bestreden bevel niet kan worden uitgevoerd zolang de nieuwe aanvraag van verzoeker in behandeling is.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing van de eerste bestreden beslissing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op xx april tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET